

cselekedni, hogy a jövő eredményeit ne zavarjuk” (Bognár Judit fordítása). Valamiképp ez jellemző Pál József irodalomtörténész, irodalomtudósi pályájára is. S ha visszakanyarodunk oda, amit Vajda György Mihályról írt: „az író szerényen a valóság tényei mögé rejtőzik, s személyesen csak ritkán, bár a könyv vége felé egyre gyakrabban, lép elő” – megállapíthatjuk, hogy mindez igaz a *Nézőpontok* kötet szerzőjére is. *A könyvről* című írás ugyanis nagyon személyes, már-már vallomásszerű gondolatokat rejt: „Weöres verseit, különösbbe nem törekedve erre, akaratlanul is kívülről tudtam, s annyira a részemmé vált ez a költészet, hogy végül szerelmet vallani és barátságáról beszélni is legjobban az ő szavaival tudtam.” (182.) S még valamit megtudunk: a szerző egy lakatlan szigetre Dante és Weöres Sándor művei mellett Platónt és a Bibliát vinné magával, szem előtt tartva Weöres tanácsát: „Ha múlt egyéniségeden áttörve, önmagad mélyén az örök lélekbe hatolsz: úgy hódítod meg a teljességet, mint hadvezér a várat.”

